

nosti zákona teprv dnem 1. ledna 1923 počínajíc), nebo podle předpisů tohoto zákona, platí obdobně ustanovení jeho § 6.

Stížnost jest tudíž bezdůvodná i slušelo ji zamítnouti.

Č. 4628.

Učitelstvo: * Nároku na substituční přídavek dle čl. X. zák. č. 251/1922 není učitel zbaven již jediné proto, že jest toliko definitivním učitelem bez určení služebního místa.

(Nález ze dne 21. dubna 1925 č. 7647).

V ě c: Marie E. v R. (adv. Dr. B. Mautner z Prahy) proti ministerstvu školství a národní osvěty o substituční přídavek.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

D ů v o d y: St-lka, ode dne 1. listopadu 1918 definitivní učitelka obecných škol bez určení služebního místa, která v listopadu 1919 vykonala též zkoušku způsobilosti pro školy občanské, byla dnem 1. září 1922 přidělena občanské škole v R. k zastupování. Tvrdíc, že úplně zastupovala onemocnělého definitivního učitele odborného Jana R., žádala z toho důvodu dne 23. dubna 1923 za přiznání substitučního přídavku měsíčních 100 K.

Tuto žádost zamítl výnosem z 3. května 1923 ošv venkovského okresu L., poněvadž žádaný přídavek přísluší podle čl. X. zák. č. 251/1922 resp. prov. výnosu min. škol. ze 7. dubna 1923 č. 42.105 toliko učitelským osobám definitivně nebo zatímně n a u r č i t ý c h m í s t e c h ustanoveným. — — —

Rekurs zamítla z důvodu rozhodnutí jím v odpor vzatého zšr v Praze výnosem ze 13. října 1923 a další rekurs zamítlo z důvodů rozhodnutí jím v odpor vzatého min. škol. nař. rozhodnutím.

Rozhoduje o stížnosti, řídil se nss těmito úvahami: — — —

Prvá věta prvního odst. čl. X. zák. č. 251/1922 disponuje doslovně, že »učitelé všech kategorií definitivně nebo zatímně ustanovení a povolání na školu přespólní, nebo v téže obci ze školy obecné na školu občanskou, aby tam dočasně zastupovali jiné učitele, mají nárok... na substituční přídavek«. Jde tedy a) jen o učitele definitivně nebo zatímně ustanovené, kteří b) byli povoláni k substituci, a to buď 1) na školu, ať obecnou či občanskou, která není v téže školní obci, buď 2) ze školy obecné na školu občanskou v téže školní obci. V případě b) 1) záleží na tom, aby škola, z e k t e r é b y l i p o v o l á n i, byla v jiné školní obci, v případě b) 2) může býti škola, ze které byli povoláni, v téže školní obci. Není zákonného důvodu, že by nemohli býti def. učitelé povoláni k substituci z nějaké školy, kde působili jakožto ustanovení prozatímní učitelé a kde potom dosáhli charakteru def. učitelů bez určení služ. místa, jimiž byli jmenováni po rozumu II. článku zák. č. 306/1920 jen v důsledku toho, že, majíce určitou kvalifikaci, absolvovali služební dobu určité délky. Je-li substituce posléze zmíněného způsobu myslitelná, musil ji míti i na zřeteli cit. čl. X. zák. 251/1922 a,

kdyby byl chtěl takové učitele jen pro tuto jejich nynější vlastnost vyloučiti z výhody požitků substitučních přídavků, byl by to musil — přihlížeje k nové kategorii definitivních učitelů, zavedené již existujícím zákonem 306/1920 — zřejmě říci, čehož však neučinil. Ježto nestalo se tak, sluší za to míti, že zákonodárce mezi percipienty zahrnul případně i zatímní učitele jmenované definitivními bez určení služebního místa. Mimochodem řečeno, odpovídá dispozice zákona tohoto smyslu i citu právnímu, neboť jinak by prozatímní učitel tím, že nabytí oné výhody zákona 306/1920 a dosáhl jmenování definitivním bez určení služebního místa, bez jakéhokoliv vnitřního důvodu pozbyl způsobilosti, aby pobíral při eventuální substituci požitky, na které by měl jinak nárok.

S tímto stavem zákona souhlasí i výnos min. škol. ze 7. dubna 1923, pokud v § 19 č. 1 stanovil, že substituční přídavky podle čl. X. odst. 1 zák. náležejí toliko učitelům, definitivně nebo zatímně na určitých místech ustanoveným a povoláným k substituci, neboť jmenováním prozatímního učitele, na určitém místě dosazeného, definitivním ad personam bez služebního místa nenastala změna v právním předpokladu, že učitel jest i nadále »ustanoven« v místě, kamž byl jmenován prozatímním. — — —

Č. 4629.

Státní občanství. — Administrativní řízení (Slovensko): I v městech municipálních byl podacím místem pro žádosti podle § 9 úst. zák. č. 236/1920 župan, nikoliv magistrát ani městská rada.

(Nález ze dne 21. dubna 1925 č. 8176).

Věc: Jan Augustin M. v G. proti ministru s plnou mocí pro správu Slovenska o státní občanství.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Podáním de pres. 31. prosince 1921, řízeným na magistrát v Bratislavě, žádal st-l za přiznání čsl. státního občanství a přikázání do města Bratislavy. Dle domovského listu správním spisům připojeného nabytí st-l domovského práva v Bratislavě v roce 1914. Ministr vnitra rozhodnutím z 5. října 1923 tuto žádost zamítl jako opožděnou.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí uvážil nss takto:

St-l podal žádost za přiznání čsl. státního občanství dne 31. prosince 1920, tedy ve lhůtě stanovené čl. 1 vl. nař. z 30. října 1920 č. 601 Sb. Vyslovil-li tedy žal. úřad, že žádost ta se zamítá jako opožděná, mohlo se tak státi jen z důvodu, že nepovažoval úřad, u kterého st-l žádost podal, za úřad příslušný k přijetí této žádosti a že žádost na příslušný úřad došla již po lhůtě cit. předpisem stanovené. V tomto smyslu také min. pro Slov., sdělující st-li svoje rozhodnutí, dalo st-li vysvětlení a poukázalo na to, že jeho žádost došla na příslušný župní úřad až dne 17. dubna 1923.

Stížnost do zmíněného rozhodnutí žal. úřadu, konstatující, že lhůta k podání žádosti za přiznání státního občanství podle § 9 zák. č. 236/1920 byla stanovena cit. vl. nař. do 31. prosince 1920, namítá, že st-lova